

Найдивовижніший
злогин
року

Ally Carter

Еллі Картер

*The most wonderful
crime
of the year*

*Найдивовижніший
злочин
року*

Переклала з англійської
Тетяна Добрянська

Львів
Видавництво Старого Лева
2025

УДК 821.111(73)-31
К 27

Copyright © 2024 by Ally Carter

Еллі Картер

К 27 Найдивовижніший злочин року [Текст] : роман / Еллі Картер; переклад з англ. Тетяни Добрянської. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2025. — 416 с.

ISBN 978-966-448-606-1

«Найдивовижніший злочин року» — легка романтична історія з детективним сюжетом.

Меґгі та Ітан, здається, не надто люблять одне одного, але вони обоє отримують загадкове запрошення на різдвяну вечірку. Отож напередодні Різдва Меґгі з Ітаном опиняються в англійському маєтку на відлюдді, куди разом з іншими письменниками їх запросила Еленор Ешлі, всесвітньовідома авторка детективних романів. Але раптом Еленор зникає, а Ітан може бути чи не єдиною людиною, кому Меґгі може довіряти. Та, можливо, йдеться не лише про довіру, а про щось більше?

УДК 821.111(73)-31

*Якщо вас коли-небудь газлайтили,
начебто проблема — це ви, то вітаю!*

Ця книжка — для вас.

© Еллі Картер, текст, 2024
© Тетяна Добрянська, переклад, 2025
© Марія Білінська, обкладинка, 2025
© Видавництво Старого Лева,
українське видання, 2025

ISBN 978-966-448-606-1 (укр.)
ISBN 978-0-06-327668-0 (англ.)

Усі права застережено.

ПРОЛОГ

ВИТЯГ
ІЗ ПРОТОКОЛУ ДОПИТУ СВІДКІВ
МАРґАРЕТ ЧЕЙЗ ТА ІТАНА ВАЯТТА

25 ГРУДНЯ

М. Чейз: Звісно, на моїх руках його кров.

І. Ваятт: Це лише одна нещасна подряпина.

М. Чейз: Ну та певна річ, я не збиралася його вбивати.

І. Ваятт: Мерґі — радше коханка, ніж...

М. Чейз: Якби я збиралася його вбити, він би вже не дихав.

І. Ваятт: Вона чудова людина. [*І. Ваятт узявся за серце.*]
У неї добре серце.

М. Чейз: Ні, мене не ображає, що ви звинувачуєте мене в убивстві. Мене ображає, що ви припускаєте, ніби мені б це не вдалося.

І. Ваятт: Ха! Ви зачепили її професійний гонор.
Чекайте. Це жарт. Запишіть, будь ласка,
що я...

М. Чейз: Треба було допитувати нас окремо.
Краще не дозволяти нам говорити разом.
Ні, ми не *разом*! Що ви! Ми — це не *ми*.
Він — це він, а я — це я, і ми не...

І. Ваятт: Ми колеги.

М. Чейз: Закляті вороги. Якщо точніше.

І. Ваятт: Меґгі, ринок величезний,
ми працюємо з різними аудит...
Мою книжку екранізують,
я вже казав?

М. Чейз: Вибачте, ми що, справді досі
сидимо тут усі й нічого не робимо?
Я досі в цьому безглуздому светрі,
відповідаю на безглузді запитання,
поки вона...

Інспекторка Пател: Чому б вам не розказати
все з самого початку?

І. Ваятт: Я... гм... я не розумію запитання.

Інспекторка Пател: Коли все почалося?

І. Ваятт: Ой. Усе почалося...

М. Чейз: У ліфті.

РОЗДІЛ 1

ЗА ТИЖДЕНЬ ДО ТОГО

Тільки коли відчинилися двері ліфта, Меггі збагнула, що просто зараз побачить три найнеулюбленіші у світі речі: Різдво, вечірку, Ітана-Йолопа-Вар'ятта.

Якусь мить вона стояла нерухомо. Какофонія колядок і базікання долинали сюди низьким гулом, доки вона задивилася на самовдоволеній вираз його самовдоволеного обличчя, на його фірмову шкірянку й на разок миготливих вогників на шиї, вив'язаних на манір шарфа. На голові — шапочка Санти, а в руках, ясна річ, примірник «Ніч який місячний» (віднині бестселер №1 «Нью-Йорк Таймс»). Те, що це картонна ростова фігура, а не сам пан добродій, мало би полегшити удар, однак Меггі довелося зібрати всю волю в кулак, аби не зацідити йому в картонні зуби.

Треба було принаймні натиснути кнопку, двері зачинилися б швидше, і, може, їй не довелося би почути: «Божечку, ти приїхала!». Саме тоді Меггі второпала, що припустилася жажливої помилки.

Треба було, поки змога, тихцем дременути ліфтом униз. Через вестибюль. А далі — на холодні й велелюдні вулиці Середнього Мангеттену за сім днів до Різдва. Треба

було, і вона би це втнула, якби картонний Ітан не відвернув її увагу. Однак було вже запізно, і тепер дві крихітні й підступно чіпкі долоні тягнули її від ліфта у просторий вестибюль видавництва «Кілгавен Книги».

— Ми з Шеллі заклалися на п'ять доларів, чи ти прийдеш. А ось і ти! — Деборі довелося підвищувати голос, аби її було чути серед усіх цих балачок і нестримного сміху, бо *оу-є*. Вечірка в розпалі. *Різдвяна вечірка*. І Меггі ввірвалася в сам розпал. Миготить ялинка, грає музика, кімната вирує, аж голова йде обертом. Зовсім трішки.

— Меггі, — голос Дебори почувся ближче. І м'якше.

— Це диво, що на Різдво не скоюють більше вбивств.

— О, почалося, — пробурмотіла Дебора, проте Меггі ніяк не могла відвести погляду від картонного Ітана.

— Та ти тільки подумай. У задушливих кімнатах із купою алкоголю тісняться люди, що ненавидять одне одного. Навколо лежать ножиці та знаряддя для удушення.

— Знаряддя для удушення?

— Ну так... Вогники. Дощик. Готова закластися, можна завдати серйозної тілесної шкоди гірляндою, — попри все, Меггі відчула, як ці ідеї її збадьорили. — Навіть омела отруйна.

— Для собак, — відказала Дебора.

— За достатньої кількості омели *кожен* може стати собакою, — підкреслила Меггі й повільно розвернулася обличчям до жінки позаду неї.

Дебора Кляйн мала метр п'ятдесят потужної сили. Сиве волосся. Костюм від «Шанель». Очі, що набачилися життя за